

نویسید

(وابسته به حزب توده ایران) شماره ۱۲ - شنبه ۱۹ آذر ۱۳۵۹

فضای سیاسی ایران در حال باز شدن است؟

مغایر نص صریح قانون اساسی و نیز خودکامگی وی پروایی عمل و اگره رژیم در تضییع حقوق و آزادی های فردی و اجتماعی اعتراض کرده اند، هجوم گرازیهای شاه به اجتماع سلامت آمیز مردم در روز جشن عید قربان در کاروانسرا سنگی، بیورش چماق به دست ها و جاقو کشان و درخیمان حکومتو با لباس مبدل به دانشجویان و استادان دانشگاهها و ضرب و شتم آنان، تاختن به اجتماعات و تظاهرات مذهبی که رنگ اعتراض دارد، به راه انداختن تظاهرات قلابی از ماموران و سرسپردگان و کاسه لیسان رژیم بسا بقیه در صفحه ۲

جنبش دموکراتیک ۲۱ آذر

صفحه ای درخشان در تاریخ نهضت انقلابی ایران

در تاریخ نهضت رهائی بخش معاصر میهن ما ایران که سرشار از رویداد های فراموش نشدنی است، جنبش ۲۱ آذر سال ۱۳۲۴ در آذربایجان مقام ویژه ای دارد. بهمین دلیل ۳۲ سال است که نیروهای مترقی خلق آذربایجان و دیگر خلق های ایران با شور و علاقه از این نهضت یاد میکنند و آن را جشن میگیرند. باز بهمین دلیل سی و یک سال است که دستگاه حاکم ارتجاعی ایران در سالگرد سرکوب این جنبش با جنجال کوشخراش تو معرکه میکستراند.

بقیه در صفحه ۴

صحنه ای از تظاهرات زحمتکشان آذربایجان در دوران یکساله حکومت خلق در آذربایجان

آیا رژیم آماده باز کردن فضای سیاسی ایران می شود؟ سوال روز این است.

درخیم تظاهر می کند که می خواهد کبوترهای صلح و آشتی را به پرواز در آورد. جار و جنجال و کوس و کرنای گماشتگان و قلم به مزد ها و مشاطه کران و جناح داران حزب بی سپاه شاه، به این توهم دامن زده است. زود باوران باشوق و شعف در تدارک جشن دموکراسی اند. و در این آشفتگی بازار رژیم یکی به نعل می زند، یکی به میخ، بادست پس میزند و با پا پیش می کشد، یک بار چماق نشان می دهد، روز دیگر لبخند می زند و بر غلظت وعده های شیرین خود می افزاید.

در این فضای اندک بفرنج است که حوادث و مسایل به هم تاب خورده روزهای اخیر ایران در خور تحلیل و بررسی و نتیجه گیری است.

اگر وعده های کارگزاران رژیم در باره دموکراسی بی مایه و پوچ و صرفاً حائز اعتبار تبلیغاتی است، پس حرکت های خفیف اما به هر حال قابل توجهی که در زمینه محول کردن پاره ای از امور مربوط به اتهامات سیاسی که تا کنون فقط در حوزه اختیارات محاکم نظامی بود، به دادگستری، محدود شدن شکنجه و سلاخی بی بند و بار درخیمان شاه در بیخوله های اوین و کمیته، امتناع از هجوم علنی و گسترده به جمعیت ها و گروهها و انجمن ها و سازمان های صنفی و سیاسی که علو رنم حزب دیموکرسی اعلام موجودیت کرده اند، پرهیز از آزار و اذیت و تعقیب و ترور نویسندگان و انتشار دهندگان انواع اعلامیه ها و بیانیه های افشاگر و مخالف و پرخاشجو که این روزها دست به دست می گردد، و جزئیات و ررکه های نامرئی تری بر این روال را چگونه می توان توجیه کرد؟

و اگر این عوامل و عناصر را به عنوان نسیم تازه ای تلقی کنیم و برای این حرکت های کهنک، محتوایی قابل شوم، در این صورت بسیاری از حوادث روزهای اخیر به شکل یک علامت سوال، در برابر ما باقی خواهد ماند: حوادثی که جوهر خالص توریسم در آن می جوشد، اما نحوه و ظاهر آن ناهم عرض شده است:

قانون جدید دادگستری که قوه مجریه را عملاً به صورت یکی از بازوهای قوه اجرایی در می آورد و استقلال آن را نقض می کند، تعقیب و آزار و برکناری قضات دادگستری که به این رویه